

עת"א 56123/02/15 - ויקטור סילברה נגד משטרת ישראל/שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר, מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"א 56123-02-15 סילברה(אסיר) נ' משטרת ישראל/שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר ואח' כב' השופטת דניאלה שריזלי
תיק חיצוני:
עותר
נגד
משיבים

ויקטור סילברה (אסיר) ע"י ב"כ עו"ד שרמן משה

1. משטרת ישראל/שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר
2. מדינת ישראל ע"י ב"כ רב כלאי דניאל אלימלך

החלטה

עתירת אסיר להעבירו למתקן שבו יתאפשר טיפול רפואי מתאים, או, לפחות, בדיקה רפואית מקצועית מעמיקה.

מעמדו של העותר עצור עד תום ההליכים בגין תיק פלילי המייחס לו עבירות רצח, הצתה, וקשירת קשר לביצוע פשע. הוא שוהה בבימ"ר ת"א.

העתירה שהוגשה, וזו הבהולה שבאה בעקבותיה שזורה נימה קריטית שבאה להתרות כי מצבו הרפואי של העותר קשה, וכי הוא נזקק לטיפול רפואי שאינו מקבל, וכי גם בדיקה מעמיקה אינה מתבצעת.

בעתירה בכתב ובטיעונו בעל פה הרחיב ב"כ העותר ותאר את ההידרדרות שחלה במצבו הרפואי-הנפשי של העותר מאז חודש ינואר האחרון, והבהיר, כי עוצמת ההידרדרות היא כזאת שמחייבת התערבות רפואית מקצועית, לבל נמצא מצרים על מה שיכולנו למנוע מראש.

מוסכם עם ב"כ העותר כי רשויות שב"ס אינם מתעלמים מפניותיו, ואף מנסים לפתור את הבעיה, וברור שזו קיימת, אולם, לגישתו, הפתרונות שנמצאו עד כה, כליאה בתא מרופד, שיחות אקראיות עם הפסיכיאטרית, אינם הטיפול הנכון לו נזקק עתה העותר. נדרשת, לדעתו, התערבות משמעותית יותר. הצעתו היא שייבדק בדיקה מעמיקה במסגרת מר"ש.

ייאמר, כי בעקבות החלטתי מ-24.2.15, נפגשה עם העותר דר' מרגלית שוורץ, שדיווחה בכתב כי בבדיקה היה העותר **מאוד מתוח, מכונס בעצמו, אמר שאינו מרגיש טוב, יש מחשבות והזיות, אולם, לא היה מוכן לדבר על מה**

שקורה לו, או מה גרם לשינוי.

ד"ר שוורץ סיימה את הבדיקה במסקנה שנראה כתגובת דחק, על רקע נושאים הקשורים במצבו האקטואלי. ורשמה תרופה, לרבות, השגחה רמה א'.

עמדת המשיבים חד משמעית:

העותר מוכר היטב לכל גורמי הרפואה במתקן הכליאה בת"א; הן בהיבט הגופני והן בהיבט הנפשי.

כל הגורמים מאוחדים בדעה כי מצבו הרפואי של העותר איננו מצריך העברה למר"ש; העותר יכול בהחלט להשאר במתקן הכליאה בו הוא מוחזק כיום; הוא מטופל היטב מכל הבחינות ובפרט בפן הרפואי.

מאחר שהעותר מטופל בידי עובד/ת סוציאלית, ומשוחח עם פסיכיאטר/ית בכל מספר ימים; מאחר שהוא נתון בהשגחה מקרוב, אין כל הצדקה להעביר אותו למר"ש, שאינו המקום המתאים עבורו.

לסיום, הפנו אותי המשיבים לפסיקה הקובעת כי שיבוצו של אסיר או עצור נתון לשיקול הדעת המנהלי של רשויות שב"ס, וכי לאסיר או לעצור אין זכות קנויה לגבי מקום הכליאה שלו.

באתי לכלל הכרעה.

אמת נכון, החלטות בדבר שיבוצו של אסיר או עצור במתקן כליאה זה ואחר הן בליבת שיקול הדעת המנהלי-ארגוני של שב"ס. על פי רוב, לא יתערב בית המשפט בשיקול הדעת של שב"ס בעניינים מסוג זה [לדוגמה: רע"ב 1460/11 אבוטבול נ' מדינת ישראל (12.6.2011); רע"ב 829/11 סאלם נ' שירות בתי הסוהר (13.3.2011)].

יש מן הצדק בטענת ב"כ המשיבים, כי החלטות בדבר שיבוצ אסירים במתקנים נסמכות על שיקולים כלל-מערכתיים, לרבות, שיקולים של עומסים, כוח אדם, ומידע מודיעיני. התערבותו של בית המשפט בשיקולים אלה נוטה להיות מצומצמת, ותישמר למקרים חריגים ביותר.

למעשה, לא שמעתי בטיעוני ב"כ המשיבים ולו נימוק אחד אשר יבסס את ההתנגדות לבחון מקרוב את מצבו של העותר. שהרי, אין מדובר במי שמבקש לעבור למתקן כליאה אחר במטעמי נוחות או שקיקה; ואין מדובר בגחמה. גם מהמסמכים שמקורם בשב"ס, ולא רק מזעקת הסנגור ובני המשפחה, עולה תהפוכה משמעותית שחלה במצבו ההתנהגותי והנפשי של העותר בשבועות האחרונים.

עדויות ותיעוד בדבר שינויים חריגים בהתנהגות ובמצב הנפשי מצדיקים בדיקה רפואית מעמיקה. ואם חשש בלב

המשיבים כי בהעמדת פנים מדובר - גם חשש זה יוכל להתברר במסגרת הבדיקה. לכאורה, זהו אחד החריגים שבהם אמור בית המשפט להתערב.

אני מתייחסת במלוא הכבוד הראוי למקצועיותה של הרופאה הפסיכיאטרית שבדקה את העותר. ועם זאת, ההסתייגות מהפניית העותר לבדיקות בבית החולים רק משום שאיננו אומר לה מה הוא חושב או מרגיש, כפי שרשמה בסיכום הראיון, אינו מקובל עליי. קיימים בודאי מבחנים נוספים שניתן לה לסמוך עליהם. לא בכדי רשמה הרופאה **השגחה רמה** א'.

אשר על כן, אני מורה לרשויות שב"ס במתקן בימ"ר ת"א, לאפשר עריכת בדיקה רפואית לעותר במר"ש, או, בכל מתקן בית חולים מקביל לו, במסגרת שב"ס, בהתאם לשיקול דעת הרופאים בבימ"ר ת"א. ביצוע הבדיקה בהקדם האפשרי.

להודיע בדחיפות לצדדים, ולדווח לבית המשפט על הביצוע.

ניתנה היום, י"ד אדר תשע"ה, 05 מרץ 2015, בהעדר הצדדים.